

...a náš Honza se začal toulat, pořád něco sháněl, a když přišel domů, byl celý černý, jak lezl po těch vejškách a měl natržené ucho. Brzy potom bylo docela hezky, na blátě si hráli bělásci, všechno se počínalo zelenat a pan učitel nám pravil, abychom si bedlivě všímali přírody, abychom potom každého živočicha a každou bylinu dovedli pojmenovat.

Jednoho dne se pro mne stavil Nejval Antonín a pravil, abychom šli k řece, jelikož plujou ledy, a já jsem mu pravil: „Počkej!“ a tajně jsem se vykradl, abychom nemusil dávat pozor na Mančinku, jelikož Kristýna nemohla, protože šla k vantrokám máchat prádlo. A tak jsme šli a šel s námi také Éda Kempink, ale nemohl vzít s sebou Pajdu. Jelikož Pajda pořád očumoval na stavbě a loudil u zedníků svačinu a spadl do vápna, spálil si kožich a nyní krempíruje. A šel s námi také Čeněk Jirsák a Zilvar z chudobince, tak jsme byli čtyři.

Když jsme přišli k řece, tak řeka strašně hučela a ledy se lámaly a z hloubek se ozývalo děsné ječení. To se nám velmi líbilo a my jsme se dívali z mostu, a když jsme pak zdvihli hlavu, tak se nám zdálo, že země a všecko, co je na ní, s velkou rychlostí utíká dozadu...